

Dinnyelopás

Tizenkét éves voltam, mikor egy kis alföldi faluba költöztünk. Nagy élmény volt a főváros korlátozásai után a vidéki élet. Boldogan jártam be a mezőket, játszottam az állatokkal, bámultam a magas kéményű, füstöt okádó cséplőgépet, amint felbőgött mikor a kévét berakták a mellette sürgölködő legények, lányok. Hamar összebarátkoztam hasonló korú fiúkkal s vígan élveztük a falu szabadságát. Izgalmas kalandot keresve, egy nap elhatároztuk, hogy este elmegyünk az öreg Mihály bácsi földjére dinnyét lopni. Ez különösen csábító volt, mert Mihály bácsi minden este kint őrizte a gyümölcsösét – milyen nagy hecc is lenne, ha az orra előtt lopnánk el a dinnyét. Be is csúsztunk a csószkunyhó mögött és zsebkésünkkel vígan lékeltek a dinnyét. Nagy csalódásunkra egy sem volt érett. Mint egy igazi indián harcos, felfedezés nélkül kicsúsztunk a dinnyeföldről s másnap már el is felejtettük a kalandunkat. Ma sem tudom, hogy történthetett, de Mihály bácsi felfedezte, hogy mi voltunk a huncut dinnyelélők s megfenyegetett, hogy fel fog jelenteni a csendőröknek.

Másnap délután éhesen ballagtam hazafelé a futballozás után, mikor nagy megdöbbenésemre két szuronyos csendőrt láttam bemenni a házunkba. Kivert a hideg veríték – már láttam magamat, amint a csendőrök elvisznek a falu szeme előtt, megbilincselve. Egy fa mögött elbújva vártam, hogy feladják a keresést s elmenjenek. Nem is maradtak sokáig s én végre hazalopakodhattam. Vártam, hogy szüleim felelősségre fognak vonni, de nem szóltak semmit. Végre már nem bírtam a bizonytalanságot s a félelemtől akadozó nyelven kérdeztem, hogy mit akartak a csendőrök a házunkban. „Ó semmit, csak egy hivatalos ügyben jöttek,” mondta édesanyám.

Ez az élmény mélyen bennem maradt: a saját tapasztalamból éreztem, hogy milyen félelmet is jelentett a törvény őreinek még a látása is annak a számára, aki valami rosszat elkövetett. Nem csoda, hogy a bűnösök reszkettek ha megjelent a csendőr, mert a csendőrök nemcsak egyenruhás embert jelentettek, hanem a tisztességnek, rendnek, törvénytiszteletnek a megszemélyesítő voltak.

Floridai Bajtársi Híradó

3. szám, 1966.

Kocaor Sándor